

[Socialministeren.]

for denne Betragtning vil jeg sige, at rent politisk set kan den naturligvis gøres gældende, og at man ogsaa fra Regeringens Side forstaaer, at det er med en vis Ulyst, man behandler midlertidige Forslag, samtidig med at man har Forslag til en samlet Socialreform liggende; men det er virkelig ogsaa med en vis Ulyst, at Regeringen fremsætter disse Forslag, thi naar den overhovedet fremsætter dem, er det naturligvis af Hensyn til, at de arbejdsløse, de gamle, de syge, Invaliderne o. s. v. jo ikke, hvis Forholdene er utilfredsstillende i Øjeblikket, kan nøjes med den Udsigt, der er til muligvis om to, tre eller fire Aar at naa til en omfattende social Reform. Jeg kan altsaa ikke anerkende det Argument, der Gang paa Gang fremhæves baade i Pressen og endnu i Dag ogsaa af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti: at naar vi behandler en stor Reform af Sociallovgivningen, har de forskellige Kategorier af understøttede, der i Øjeblikket er i Trang, at vente, til Rigsdagen bliver færdig. Nej, saa har efter min Mening Rigsdagen gennem rent foreløbige Foranstaltninger at raade Bod paa den Trang, der hersker. Det er Rigsdagens Pligt, og det er Regeringens Pligt at fremsætte midlertidige Forslag, indtil den ser, hvordan det gaar med den endelige Reform.

Ordføreren (Bakgaard): Jeg vil gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger. Den højtærede Socialminister udtalte sin Beklagelse lige saa vel som to af de ærede Talere over, at der ikke var naaet mere. Naa, det skal jeg ikke formene dem Adgang til, hvad jeg jo heller ikke kan, men jeg vil knytte nogle korte Bemærkninger til den højtærede Socialministers Udtalelse. Han sagde omtrent som saa, at man i Udvalget har nægtet at forhandle om Fradragreglerne, altsaa det, som § 1 omhandler. Det er mig ikke bevidst, at man i Udvalget har nægtet at forhandle herom, man har endogsaa ofret adskillige Forhandlinger paa dette Emne, men vi fra vor Side kom til det Resultat, som jeg ogsaa gav Udtryk for ved første Behandling, at det ikke var de daarligst stillede, som disse større Fradrag vilde komme til gode, og da Lovforslaget efter vor Mening særlig skulde tage

Sigte paa de daarligst stillede, mente vi ikke, der var Grund til at medtage denne Bestemmelse, som vilde kunne koste adskillige Tusinder, ja, Hundredtusinder.

Hvad Invalidereventynderne angaar, stillede vi et Spørgsmaal til den højtærede Minister, hvis Besvarelse maaske kunde have faaet nogen Indvirkning paa vor Stilling, men den højtærede Minister svarede, at man ikke havde det Materiale, der skulde til, og at det vilde volde Ulejlighed at fremskaffe det. Spørgsmaalet drejede sig om, hvor meget Hjelpekasserne har ydet til Invaliderne. Men da vi ikke fik noget Svar, mente vi ikke, der var Grund til at forhandle længere derom, saa meget mere som Invalidereventynderne ikke, saaledes som Aldersrentenyderne, er afskaaret fra at faa Støtte fra Hjelpekasserne, hvis det anses for nødvendigt.

Den højtærede Minister nævnte nogle Beløb, som de foreslaaede Ændringsforslag vilde andrage. Jeg har ikke noget af indvende mod de to første Poster: 342 000 Kr. og 361 000 Kr., kun vil jeg bemærke, at det jo er Maksimum, og at vi alle gaar ud fra, at der i Realiteten sikkert ikke vil medgaa saa meget, idet det frie Beløb først skal opbruges. Derimod er det ikke min Opfattelse, at den sidste Ændring vil kunne betyde 400 000 Kr.; efter min Mening vil det ikke nær kunne beløbe sig dertil. Den højtærede Minister indrømmer jo ogsaa som Svar paa et af de Spørgsmaal, som Folketingets Udvalg har stillet til ham, at der ikke findes Oplysninger, som viser, hvad der skyldes Udgifter til Sygdom, Hospitalsophold og lignende, og hvad der skyldes andre personlige Tillæg. Naar der er opgivet Tal, maa disse derfor i høj Grad være bygget paa Skøn, og naar den højtærede Minister som Grundlag for sit Skøn gaar ud fra Købstædernes Hospitalsudgifter m. v. i det første Halvaar, hvori den nugældende Lov har virket, er der dertil at sige, for det første, at det er et meget kort Tidsrum at bygge paa, og for det andet, at man absolut ikke kan ligestille Forholdene i Bykommunerne og Landkommunerne. Ser vi paa, hvorledes den tilsvarende Paragraf i Loven af 1922 har virket, altsaa § 5, Stk. 1, Sygeparagraffen, vil man se, at Beløbet er noget nær det samme pr. Aldersrente-